

**ע"פ 49519/05 - בוחבוט י. י. א. בע"מ, ייחיאל בוחבוט נגד מדינת
ישראל - משרד הכלכלה והתעשייה**

בית הדין הארץ לעבודה

ע"פ 49519-05-19

ניתנה ביום 27 יוני 2019

בפני כב' השופט מיכאל שפיצר

הمبرקשים

1. בוחבוט י. י. א. בע"מ

2. ייחיאל בוחבוט

המשיבה

מדינת ישראל - משרד הכלכלה והתעשייה

בשם המבקשים: המבקש 2 בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד אנט שקורி פליישמן

החלטה

השופט מיכאל שפיצר

1. המבקשים הורשו, בית הדין האזרוי באර שבע (סגן הנשיא צבי פרנקל; ת"פ 18-10-7956) בהכרעת דין מיום 31.3.19, בכל העברות שייחסו להם בכתב האישום, עבירות לפי תקנות 24(א) ו- 24(ב)(2) **لتיקנות הבטיחות בעבודה (גיהות תעסוקתית ובריאות הציבור והעובדים באבק מזיק)**, תשמ"ד - 1984; להלן - **תקנות הבטיחות**; וכן סעיפים 81, 115(א), 19, 219, 221 ו- 225 **לפקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש)**, תש"ל-1970. במסגרת הכרעת הדין הורישה המבקשת 1 (להלן - **החברה**) בכר שלא ערכה בדיקות סביבתיות תעסוקתיות תקופתיות של ריכוז האבק המזיק באוויר לאחר הנשימה של העובדים; שלא בדקה את מכונת ההרמה שברשותה; ולא בדקה את קולט האויר ביסודות, כמפורט בכתב האישום. המבקש 2 (להלן - **ה המבקש**) הורשע בעבירה של הפרת אחריות נושא משרה בכר שלא פיקח ולא נקט אמצעים סבירים למניעת ביצוע העברות שביצעה החברה; הפר את צו השיפור בכר שלא ביצع את הבדיקות הרפואיות הנדרשות בתקנות הבטיחות, לא העביר העתקים של פנקסי בריאות למפקח העבודה האזרוי ולא הודיע לו בכתב על ביצוע צו השיפור; והפר את צו השיפור בכר שלא ביצע בדיקה סביבתית באמצעות מעבדה מוסמכת, לא העביר את דוח הבדיקות למפקח העבודה האזרוי ולא הודיע לו בכתב על ביצוע צו השיפור.

2. בגזר הדין מיום 14.4.19, הטיל בית הדין האזרוי על החברה קנס כספי בסכום של 28,800 ש"ח, ועל המבקש קנס כספי בסך של 58,800 ש"ח, שישולם ב- 60 תשלוםם רצופים ושווים החל מיום 2.6.19 (החברה

480 ל' והמבקש 980 ל' בכל תשלום). בנוסף, חייב בית הדין את המבוקשים לחתום על התcheinיות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשו בסך של 14,400 ל'. כן ציין בית הדין כי אם המבוקשים לא יחתמו על התcheinיות עד ליום 20.5.19 הם יקנסו בכנס נוסף בשיעור של 10,000 ל' כל אחד. להשלמת התמונה יצון כי לאחר מתן גזר הדין וחתימת המבוקשים על התcheinיות להימנע מביצוע עבירות, ביקשו המבוקשים לפרסום את הכנס ליותר תשלוםם. בית הדין האזרחי נעתר לבקשת המבוקשים, ובגזר הדין המשלים מיום 26.5.19, הורה שהקנסות ישולמו ב- 80 תשלוםם, החל מיום 1.7.19 (החברה 360 ל' והמבקש 735 ל' בכל תשלום).

3. המבוקשים הגיעו ערעור על הכרעת הדין ולחלוין על גזר הדין, ובמקביל הגיעו את הבקשה שלפני לעיכוב ביצוע תשלוםם הקנסות שהושת עליהם. המבוקשים טוענים כי סיכוייהם לזכות בערעור טובים. בקשר לכך נטען, בין היתר, כי המבקש סבר שתפקיד משרד העבודה, ולא תפקידו, לבצע בדיקת זיהום סביבתי. עוד טועין המבקש כי קיים "אישור משרד העבודה שהם באו וממצו אוטם פלtotות שראeo בפעם הקודמת, מה שמצויח: שאני כמעט ולא עובד בשיש קיסר המזיק. ובכלל אנו משתמשים במים, שהם לא מזיקים, מה שלא עושים מפעלים אחרים". כן נטען כי הבן של המבקש שעבד בעסק עבר בבדיקות רפואיות וגם המבקש ואחיו עברו הבדיקות עד שגלו שחלו במחלת סיליקוז, מחלת ריאות שקשורה לחשיפה לאבק מזיק וחומרים מסוכנים; וכי בוצעו בבדיקות של מכונת הרמה ושל קולט האויר בעייר, למעט חדשים בודדים.

באשר לגזר הדין נטען כי הכנס שנגזר על החברה ועל המבקש משולם מאותו כיס, ומדובר בכנס כבד ביותר שהינו מעלה מיכולתו הכלכלית של המבקש. זאת בהתחשב בכך שהוא בן 75 שעבוד כ- 60 שנה כדי לפרנס משפחתו בת 12 נפשות, ומשתכר בסך של כ- 5,000 ל' בחודש בלבד, ואשתו לא עובדת. בנסיבות אלה, כך לטענת המבקש, יש להתחשב במצבו הכלכלי והבריאותיו וכן להטיל עליו את הכנס שיש באפשרותו לעמוד בתשלומו.

4. המשיבה מתנגדת לעיכוב ביצוע גזר הדין וטענת כי אין לחזור מן הכלל לפיו אין מקום לעכב תשלום של קנס שהוטל על נאשם, שכן תשלום הכנס אינו עלול לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך. לגופם של דברים טוענת המשיבה כי בהיבט של AMAZON הנוחות מדובר בכנס המשולם לקופת המדינה וככל שהמדינה תחויב בהשבה, לא יהיה כל קושי להיפרע ממנה. מוסיף המשיבה וטענת כי גם מבחינת סיכויי הערעור, אין מקום להיעתר לביקשת המבוקשים. לטענתה, הכרעת הדין מנומקת וمبرוסת על קביעות עובדיות ועל ממצאים מהימנות, שאין ערכאת הערעור נוטה להתערב בהן. עוד ציון כי נוכנים הדברים גם בנוגע לגזר הדין, שכן בית הדין קמא הביא בחשבון את כל השיקולים ובכלל זה מצבו האישי של המבקש והעובדת שהוא עצמה מחלה במחלת סיליקוז, ונתן גזר דין מנומק ומפורט. לטענתה, הכנס הכספי שהוטל על המבוקשים נפרש על פני תקופה ממושכת, ולמעט טענה בעלמא, המבקש לא הביא ראיות אסמכתאות מדוע אין אפשרות בתשלומי הקנסות. כן ציון כי מעון בדו"ח רשם החברות עולה כי החברה עודנה פעילה ובשנת 2019 שלושת עובדייה משתמשים שכר ממוצע בסך 8,463 ל'.

5. בתגובה לטענת המשיבה חוזר המבקש על האמור בבקשתו ומדגיש כי החברה לא רק שלא מרוויחה אלא היא מצהה בהפסדים בשנים 2015-2017, כפי שעולה מאישור רואה החשבון אותו צירף לתגובהו, וכי שכר העובדים אומנם נכון, אלא שמדובר בהוצאה ולא בהכנסה. עוד מצין המשיב כי אין ביכולתו הכלכלית לעמוד בתשלומי הקנסות מעבר לאלף שקלים לחודש, בשם לב לכך שהוא משתמש כ- 5,000 ש"ח לחודש, וכי דחיתת הבקשה תגוזר עליו "חרפת רעב, ואני בסכונה להמשיך פעילות עסקית". בנסיבות אלה, כך לטענת המבקש, יש הצדקה להיעתר לבקשתו ולעכב את ביצוע גזר הדין עד להכרעה בערעור.

. 6. בהיעדר התייחסות הצדדים, החלמתי לדין בבקשת לעיכוב הביצוע על בסיס מכלול החומר שבתיק בית הדין, ללא דין במעמד הצדדים (ע"פ 1318/07 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (31.12.2007); ע"פ 9043/12 **דhn נ' מדינת ישראל** (23.4.2013). להלן אמוך, בתמצית, החלמתי.

. 7. בכלל, אין בהגשת ערעור כשלעצמם כדי לעיכוב ביצוע תשלום קנס שהושת על אדם שהורשע. הטעם לכך הוא, כי בניגוד לעונש מסר, תשלום הקנס אינו גורם, מרבית המקרים, לנזק בלתי הפיר למעורער, במובן זה שאם יתקבל הערעור והקנס יופחת או אף יבוטל, יהיה ניתן להחזיר למעורער את הכספי ששילם ולהשיב את המצב לקדמותו (ע"פ 12/2013 **קלמרו נ' מדינת ישראל** (5.2.2013); ע"פ 5957/12 **רביזדה נ' מדינת ישראל** (27.5.2013)). יחד עם זאת, בית המשפט ישיקול בחיוב לעכב תשלום קנס מוקם בו שוכנע כי אין ביכולתו המבוקש לעמוד בתשלום (ע"פ 12/3468 **שורפי נ' מדינת ישראל** (12.7.2012); ע"פ 13/29 **בירנבוים נ' מדינת ישראל**, (13.1.2013); ע"פ 16/4074 **אלמקיס נ' מדינת ישראל** (15.6.2016)). במסגרת בינה זו על בית המשפט להביא בחשבון את גובה הקנס, את מצבו הכלכלי של המבוקש ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם ישמע הליך הערעור.

. 8. לאחר שעינתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצו בפני, לא מצאתי בשלב זה טעם המצדיק את עיכוב תשלום הקנס שהושת על המבוקשים.

הմבוקשים הורשו, על יסוד מכלול העדויות והראיות, בעבורות בתחום הבתיוחות בעבודה. כפי שעה מהכרעת הדין, משך תקופה ארוכה נערכו ביקורות בעסק, שבמהלכן נדרשו המבוקשים לבצע מגוון דרישות אגף הבתיוחות, שנעודו להגן על העובדים המועסקים בעסק מפני מחלה הנובעת מחשיפה לאבק מציק כתוצאה מעבודות, והמבוקש היה מודע לדרישות אלה, אך נכשל בביצוען (סעיף 27 להכרעת הדין). הקנסות שהושטו על המבוקשים נפרשו על פני תקופה ממושכת (כאשר התשלום החודשי מסתכם ב-1,095 ש"ח לחודש). בנסיבות אלה ובשים לב למועד דין בערעור קרוב (16.9.19), לא מצאנו מקום לחרוג מן הכלל ולעכב את ביצוע גזר הדין. יחד עם זאת, נאפשר למעערות, ככל שהיא בכך צורך ומלוי שהיא בכר בשלב זה משום הבעת עמדה ביחס לsicco' הערעור, להעלות בדיון את שאלת פרישת התשלומים.

סוף דבר - הבקשת לעיכוב ביצוע תשלום קנסות נדחתת.

ניתנה היום, כ"ד סיון תשע"ט (27 יוני 2019) בהיעדר הצדדים ותישלח אליהם.